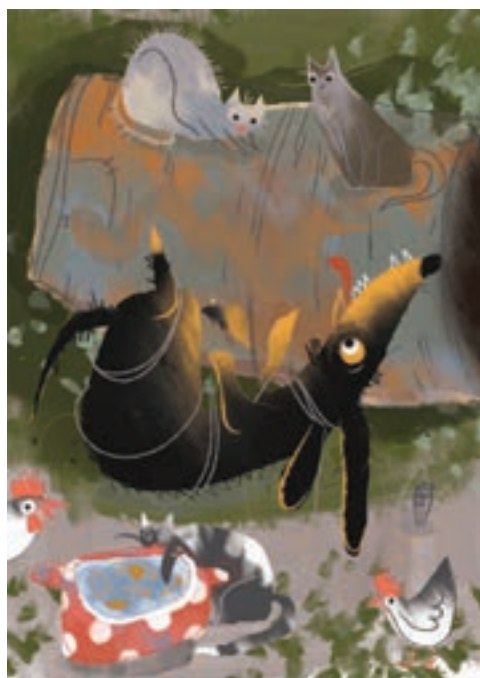

*Tigrislélek** Válogatás a vajdasági magyar prózairodalomból. Újvidék, 2017. Forum, Jó Pajtás, Magyar Szó

Tigrislélek (Bencsik Orsolya: Ó, a ribiszke!)

Tigrislélek (Balázs Attila: Pepe [kutyaélet])

*Az illusztrációk a *Tigrislélek* című könyv zárójelben lévő prózához készültek.

Lábadi Lénárd**ERDŐBEN****BICSKEI ANIKÓ ILLUSZTRÁCIÓI**

A *Tigrislélek* című kötetet forgatva (Forum, Jó Pajtás, Magyar Szó közös kiadása) Bicskei Anikó legújabb illusztrációinak gyűjteményét is a kezünkben tartjuk. A vajdasági szerzők novelláit kiegészítő képanyag kiválóan tükrözi az alkotóművész irodalomra való érzékenységét, történetmondásra való ösztönét.

A *Szél Jankó*, valamint a *Szél Jankó és a kiscsalád* című gyermekkönyvekben kidolgozott vizuális világok után legújabb munkáit „novellák, rövid-történetek és tárcák” ihlették. Az antológia egységes képi értelmezése egybefogja az eltérő beszédmódokat az 1900-as évek elejétől napjainkig.

Újabb képeinek ihletettsége nemzetközi képzőművészek munkásságából származik. David Hockney izolált színei, steril és mágikus természetábrázolásai az életerek megjelenítéseiben köszönnek vissza ránk. Shaun Tan gyermekkönyveinek borús látásmódja a mélységet és a nosztalgiát táplálja.

A *Tigrislélek* eseményei kis szigeteket alkotva lebegnek a fehér papír anyagán. Ezek a szigetek olykor kapcsolatba kerülnek egymással, néha viszont a saját történetüket mesélik el. A képek indái a szövegekkel együtt alakulnak, a sorok között léteznek. A képzőművész Majtényi Mihály hibás szemüvegének elemeit és a megoldást jelentő drótgubancot is elszórja az oldalakon. A törött tárgy darabjaiban felbotlik az olvasó, aki gondolatban összeillesztheti és megjavíthatja ezeket. Hasonló játékot űz *Anya szótárának* betűlevesével is, ahol kiválogathatjuk és sorba illeszthetjük az összekeveredett térszafoslányokat. Az *Életmentés* vadászfigurájának alakját pedig, a cselekmény záróakkordját követve, a képzőművész is letörli a makulátlan felületről.

Az eklektikus formák és ornamentikák körbenövik a tekintetünket. A tobzódó természetben a főhősök

eltörpülnek a hatalmasra nőtt fák és a gigantikus objektumok között, akik van hogy a történetben felmutatott használati tárgyakon kuporogva néznek vissza ránk. Liszka, akiben Nana és Vénusz alakja ötvöződik, miközben hajából kagylóhéjak gurulnak, és lepkék röppennek a betűk közé, a kávéscsészéből kipillantva kerül a papírra, míg a *Virágék a kínai boltban* című szöveg asszonyalakja a káosz közepette a hamutálca peremén medítál.

Minden élvezet és játékosság ellenére az illusztrációkban ott rejtőzik az elmúlás, a gyermekkor terhe, édes nosztalgiája is. Régen elveszített szeretteink a sűrű szivarfüstben villannak fel újra. A lakodalom vendégei mögött vőlegény képében ott rejtőzik a halál.

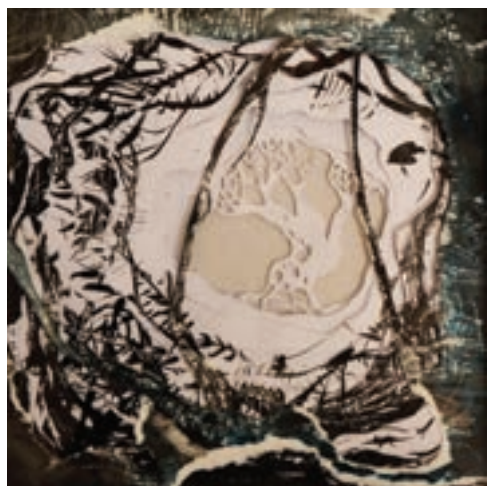
Bicskei Anikó mindig történetet mesél. Magánmitológját szöveget, vagy kultúránk alapmomentumait gondolja újra, urbánus értelmezésbe helyezi. Nála az Apolló elől menekülő Daphné teste, a panellakás falai között, nem babérfa ágaiban, hanem egy cserpes szobanövény leveleiben végződik.

Magánmitológiájának különös színtereit szarvasok járnak be. Spórák, gömb alakú energianyalábok, indák között bóklásznak. Rítusokat végeznek az illanékony, akvarellés tájakon. Keresik, kergetik és csalogatják egymást. A születés utáni megismerés és

Cím nélkül, 2018

Cím nélkül, 2018

kíváncsiság hajtja őket. A növényevők riadt mozdulatlanságával pásztázzák a másik testét, az ismeretlent. Álarcaikat egymásra szegezik, melyek mögött megszélfidített félelmeink lapulnak. Miután

bejárták a rejtett világok határait, az univerzum lombjainak a legtetetjén, halmazállapotot és lelket átalakítva, felszabadulnak.

Az illusztrációk és az akvarellek dimenziói után fotósorozatai a nyugalmas, idilli természetet hívják életre. Az alkotó viszonylag rövid időn belül, párhuzamosan jutott el a képzelet világok fantasztikumától a természet valós letisztultságáig. Az erdőt szereti, azt az ősi, elemi közeget, ahová csak óvatosan és tisztelettel szabad belépni, harmóniában az ott élő állatokkal és növényekkel. Gyermekként járja be a tájakat, és a táj gyermekkorát keresi. Az előbukkanó hajtásokat a talaj felső rétegei alól, madáryomokat a hó felszínén, és bogarak vájatait a fák kérgében.

A változás és a növekedés szimmetriájában, a tükörképek hajszálnyi eltérései közepette a fák és a kövek iránymutatásai, erdészeti képelei radikálisan hatnak, a digitális megmunkálás illúzióját keltik.

Bestiáriumban a népmeséket idéző parányi, ízeltlábú figurák százszoros terheket cipelnek. Egy pici hangya hatalmas narancsszín gombócot tart

a hátán, akár a napot. Egy megtermettebb tücsök pedig az életet vonszolja maga után, annak minden tartozékával.

A hatalmas erejű bogarak az erdő avarja alól másznak elő, a fák törzsei között neszelnek, míg a szörnyetegek zajosan vonulnak a kérégek között, kúrtjeikből fújják szét a gondolatot. Szemeik csillagok, köpenyükben pedig ott az egész univerzum. Egymás mellett élnek, a mindenkori egyensúlyért felelnek. Bicskei Anikó képeinek vizuális nyelvezete folytonosan módosul, de témája, a természet és

a gyermekkor emlékei mindvégig megmaradnak. Jelnyelvének modifikációi „az illusztrátor egyéniségének változásait” is tükrözik. Van hogy „madár-meghajtású biciklivel” röppen a magasba, a felhők fölé, néha a sötét erdő lombjai alatt tanulmányozza az élővilág rezdüléseit, mert Őt „beteggészteti, ha elszakad a természettől”.

(*Tigrislélek: válogatás a vajdasági magyar prózairodalomból.* Fórum–Magyar Szó–Jó Pajtás, 2017. Újvidék).

Bestárium-illusztrációk, 2017

